

Hoofdstuk 1 – De Verrassing in de Speeltuin

Sam was acht jaar en stond alweer voor het raam te kijken. Het was zaterdag en de zaterdagen waren heilig. Niet omdat hij uit sliep, want Sam stond altijd vroeg op. Nee, zaterdagen waren zijn speeldagen. Dan ging hij naar de grote speeltuin achter het winkelcentrum. Daar kende hij iedereen: de schommel die altijd nét iets hoger ging dan veilig was, de oude wipwap die piepte alsof hij een liedje zong, en het houten huisje in de zandbak waar de mooiste avonturen begonnen.

Toen hij naar buiten keek zag Sam dat de zon al scheen. Het was zo'n dag dat alles goed kon gaan.

Hij trok zijn favoriete jas aan. Die gele met de kleine blauwe bliksems erop. Zijn moeder zei altijd dat hij er dan uitzag alsof hij altijd klaar stond voor avontuur. En dat wás ook zo.

“Ben je klaar, Sam?” riep zijn moeder vanuit de keuken.

“Ja!” riep Sam terug, en hij rende de trap af alsof hij van een glijbaan gleed.

De weg naar de speeltuin duurde niet lang. Sam kende elk stoeptegelpatroon, elke boom en zelfs de kat die altijd in de zon op de hoek lag. De kat heette officieel “Minoes,” maar Sam noemde haar “Generaal Minoes,” omdat ze zo streng kon kijken.

Toen Sam de speeltuin binnenliep, stopte hij even.

Er stond iets nieuws.

In het midden van het zand stond een grote houten kist. Rond en stevig, alsof het uit een piratenfilm kwam.

Er zat een bordje op met grote letters:

OPEN MAAR, ALS JE DURFT.

Sam voelde zijn buik kriebelen.

Dat soort borden betekent óf iets heel spannends, óf iets heel stoms. Maar Sam wist dat hij moest kijken.

Hij trok aan het deksel. Het kraakte. Het rook naar hout en avontuur.

En toen... zag hij het.

Een rood-witte bal.

Niet zomaar een bal, maar eentje met glinsteren erop. Alsof hij gemaakt was van zonlicht en plezier. Er zat nog iets bij: een kaartje.

Speel met mij.

Ik kies mijn spelers zelf.

— Sam's Speelbal

Sam lachte. Dat was gek. Hoe kon een bal zijn naam weten?

Hij pakte de bal op.

Op het moment dat zijn vingers de bal aanraakten, gebeurde het.

De speeltuin veranderde.

De schommel begon zachtjes te bewegen, al zat er niemand op.

De wipwap maakte een zacht *doef-doen* geluid, alsof hij opgewarmd werd.

En het houten huisje in de zandbak... kreeg ramen die licht gaven.

De speeltuin leefde.

Maar niet eng.

Het voelde alsof alles hem begroette.

“Welkom terug, Sam,” zei een vriendelijke stem.

Sam draaide zich om en zag... niemand.

Toen keek hij naar de bal.

De bal... praatte.

“Vandaag spelen we een nieuw spel,” zei de bal vrolijk.

“Maar alleen als jij durft.”

Sam voelde zijn hart kloppen. Niet van angst, maar van spanning.

Dit was geen gewone zaterdag meer.

Dit was het begin van een avontuur.

Hij kneep de bal iets steviger vast en knikte.

“Ik durf.”

De speeltuin straalde alsof de zon een tandje harder scheen.

Het spel was begonnen.

Hoofdstuk 2 – De Bal Die Wist Waar Je Moest Zijn

Sam keek om zich heen. Alles in de speeltuin leek een beetje anders, alsof het leefde. De glijbaan glansde alsof iemand hem gepolijst had. De schommel zuchtte zachtjes in de wind, alsof hij stond te wachten om gebruikt te worden.

De rode bal in zijn handen trilde heel licht. Niet eng, meer alsof de bal opgewonden was. "Voordat we beginnen," zei de bal vriendelijk. "Je hebt iemand nodig die met je meespeelt." "Dit is geen spel voor één speler."

Sam fronste.
"Wie dan?" vroeg hij.

De bal begon langzaam richting de uitgang van de speeltuin te rollen, alsof hij precies wist waar hij heen moest. Sam volgde hem, natuurlijk. De bal rolde niet snel. Meer alsof hij hem uitnodigt.

Ze gingen langs het pad, langs de struiken waar de vlinders altijd zaten. Sam kende dit pad goed, maar vandaag voelde het alsof hij het voor het eerst zag.

Een stem klonk plotseling vanaf de andere kant van de heg.
"Hee, Sam!"

Sam draaide zich om en zag Noor. Noor was een meisje met rood haar en sproetjes. Niet een paar sproetjes, maar echt héél veel. Alsof er een hele nacht sterren op haar gezicht waren gevallen. Noor was snel, slim en altijd vrolijk. Ze kon harder schommelen dan wie dan ook. Sam vond haar leuk, als in leuk-gezellig, niet dat ingewikkelde soort leuk.

"Noor!" zei Sam. "Kom eens kijken!"

Noor liep naar hem toe en toen ze de bal zag, stopte ze meteen.

"Wacht," zei ze zacht. "Die bal... die ligt niet gewoon in de speeltuin. Toch?"

Sam keek haar verbaasd aan.
"Hoe weet jij dat?"

Noor glimlachte.
"Mijn opa heeft me verhalen verteld." Over een speeltuin die soms wakker wordt. Alleen voor kinderen die echt spelen. Niet nep spelen. Niet op hun telefoon. Echte avonturen. "En dan verschijnt er een bal."

Sam voelde zijn hart warm worden.
"Wil je meedoen?"

Noor keek niet eens na. Ze knikte meteen.

De bal sprong vrolijk een klein stukje op, alsof hij blij was.

"Geweldig!" zei de bal. "Dan kunnen we het eerste spel beginnen."

Sam en Noor keken elkaar aan. Hun ogen glinsterden.
Dit was het. Hier begon het echt.

“Het eerste spel heet,” zei de bal heel plechtig, “De Jacht op de Verstoppe Klanken.”

“Dat klinkt ingewikkeld,” mompelde Sam.

“Dat valt mee,” zei de bal. “Er zijn drie geluiden verstopt in de speeltuin. Als jullie ze vinden, wordt de speeltuin nog magischer. Let op.”

De bal rolde naar het houten huisje in de zandbak.

Het huisje lichtte een beetje op. Niet fel. Het was warm, alsof het leefde.

Sam en Noor liepen erheen.
Er was een klein deurtje dat er eerst nooit was.
Een rond deurtje met een uitgesneden zon erop.

“Daar begint het,” fluisterde de bal.

Noor keek Sam aan.
“Als jij gaat, ga ik ook,” zei ze.

Sam knikte zonder te twifelen.

Samen openden ze het deurtje.

Achter het deurtje begon een tunnel. Een glinsterende tunnel. Niet donker. Niet eng.
Het leek meer alsof de zon in kleine stukjes langs de wanden was blijven hangen.

De bal rolde als eerste naar binnen.
“Kom,” zei hij. “Het avontuur wacht niet.”

Sam pakte Noor haar hand vast.
Niet omdat hij bang was, maar omdat avonturen beter zijn als je ze samen doet.

En toen stapten ze naar binnen.

Hoofdstuk 3 – De Verstopte Klanken

De tunnel glinsterde, alsof kleine zonnevonken in de lucht dansten. Het voelde niet koud en niet warm. Gewoon precies goed. Sam voelde dat de grond onder zijn voeten zacht was, alsof hij over mos liep. Noor hield nog steeds zijn hand vast. Niet omdat ze bang was, maar omdat het goed voelde om samen te zijn.

De bal rolde langzaam voor hen uit, alsof hij wist dat ze alles wilden zien.

“De Verstopte Klanken zijn belangrijk,” zei de bal, zonder om te kijken.

“De speeltuin leeft van geluid.” Lachgeluiden, roepjes, liedjes. Zonder die klanken wordt de speeltuin stil. “Stilte is soms fijn, maar niet als het een speeltuin is.”

Sam knikte, ook al wist de bal dat waarschijnlijk niet kon zien.

Noor keek nieuwsgierig naar de muur naast haar. Er zaten vormen in. Kleine tekeningen. Kinderen die schommelen, iemand die sprong, een meisje dat met een hoepel speelde. Het leek alsof de muren hun verhaal kenden.

Eindelijk kwamen ze aan het einde van de tunnel.

Een zacht windje waaide langs hen heen toen ze eruit stapten.

Ze stonden... weer in de speeltuin.

Maar niet zoals net.

De speeltuin was groter. Ruimer. Alsof hij zichzelf had uitgevouwen.

De kleuren waren helderder. Het gras was groener. De lucht leek voller met licht.

En in het midden stond iets nieuws:

Een **grote houten toren** met drie klokken bovenin.

Maar de klokken waren stil.

“De klanken,” zei Noor zacht.

De bal sprong een keer in de lucht.

“Precies! Er zijn drie geluiden verstopt. “Jullie moeten ze vinden en terugbrengen naar de toren.”

Sam keek omhoog.

“Waar moeten we beginnen?”

De bal bleef even stil.

Toen wees hij... met een sprongetje... naar de schommel.

De schommel wiegde zachtjes.

En begon te **zingen**.

Niet met woorden.

Meer als een melodietje dat je in je hoofd krijgt wanneer het zomer is.

La-laaa... la la la... laaa...

Noor glimlachte breed.

"Die herken ik". "Dat is het **Schommellied**."

Sam stapte dichterbij.

De schommel leek te wachten.

Alsof hij wilde dat Sam ging zitten.

Sam ging zitten.

De schommel begon vanzelf te bewegen. Niet hard. Heel zacht.

Met elke zwaai klonk het melodietje helderder. Warmer.

Noor luisterde aandachtig en zei toen:

"Wacht." "We moeten het geluid vangen."

"Hoe vang je geluid?" vroeg Sam.

Noor keek naar de bal.

De bal rilde en *poef* — een kleine glazen pot verscheen, met een gouden dop.

"Hierin," zei de bal. "Alle klanken willen graag gehoord worden." Niet gevangen. Dus als je het zachtjes vraagt, komt het vanzelf."

Sam hield de pot voorzichtig vast.

Hij fluisterde:

"Kom maar." "Ik zal goed voor je zorgen."

Het melodietje werd zachter, zachter...

Tot het als een klein lichtje naar binnen zweefde.

Pling.

De pot lichtte op.

Sam draaide de dop erop.

Hij voelde het meteen.

Warm. Precies zoals geluk voelt.

Noor klapte zachtjes in haar handen.

"We hebben de eerste!"

De bal sprong blij.

"Goed!" "Nog twee te gaan!"

Sam keek naar Noor.
Noor keek naar Sam.
Beiden straalden.

Het avontuur ging verder.

Hoofdstuk 4 – Het Raadsel van de Schaduwen

Sam en Noor liepen voorzichtig door de glinsterende tunnel. Het licht weerkaatste tegen de wanden en liet de glitters dansen, alsof duizenden kleine sterren om hen heen zweefden. Maar in de hoekjes van de tunnel leken **donkere schaduwen te bewegen**, zonder dat er iets of iemand zichtbaar was.

“Voel je dat ook?” fluisterde Noor.

“Ja... het voelt alsof we bekeken worden,” zei Sam, terwijl hij de bal steviger vasthield. De bal trilde in zijn hand en maakte een zacht zoemend geluid, alsof het hen wilde waarschuwen.

Plotseling verscheen er **een spreuk op de muur**, geschreven met fonkelende letters:

*“Alleen wie durft, vindt wat verborgen is.”
“Durf jij het te zien, durf jij het te kiezen?”*

Noor keek Sam aan, een beetje bang maar ook nieuwsgierig.
“Wat betekent dat?” vroeg ze.